

Arrest

nr. 233 832 van 10 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 januari 2017 verklaart de heer A. A., de vermeende echtgenoot van de verzoekende partij, zich vluchteling in België. Op 17 januari 2017 dient hij zijn verzoek om internationale bescherming in. Op 6 oktober 2017 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hem de subsidiaire beschermingsstatus toe. Op 11 januari 2018 wordt de heer A. A. in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR),

geldig van 15 december 2017 tot 15 december 2018. Op 23 oktober 2018 wordt de geldigheidsduur van het BIVR met twee jaar verlengd.

1.2 Op 11 maart 2018 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Addis Abeba (Ethiopië) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer A. A.

1.3 Op 10 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die op 14 december 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Commentaar;

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van M(...) M(...) D(...) °(...), van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, A(...) A(...) A(...) °(...), van Somalische nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 21/10/2015 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure in dien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De echtgenoot vertrekt op 01/12/2016 uit Somalië om vervolgens op 08/01/2017 in België aan te komen. Hij stelt gevlucht te zijn voor Al-Shabaab nadat deze zijn vader hadden vermoord en hemzelf hadden gevangen genomen.

Hij verklaart dat ze hem op 22/09/2016 hadden gevangen genomen en hij 49 dagen werd vastgehouden! Zijn echtgenote verblijft nog steeds in Somalië. Hij stelde in zijn asielaanvraag echte r gehuwd te zijn op 21/10/2016, hetzij vlak voor zijn vertrek...

Enkele maanden na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus dient de echtgenote een aanvraag gezinshereniging in op grond van een Somalische huwelijksakte.

De Belgische ambassade nam een interview af van de aanvraagster. Hieruit blijken de volgende elementen:

- De relatie startte ergens midden 2014; betrokkenen komen uit dezelfde buurt

- Huwelijk op 21/10/2015 met een kleine ceremonie voor beide families (11 aanwezigen)

- Bruidsschat werd nooit betaald

- Er zijn geen foto's beschikbaar van het huwelijk

- De echtgenoten hebben na het huwelijk NOOIT samengewoond

- De vrouw verklaart dat ze haar man het laatst zag op 22/09/2016 toen hij werd gevangengenomen. De vrouw weet niet wanneer hij het land verliet maar zegt dat hij haar pas eind januari 2018 opnieuw contacteerde.

- Betrokkenen houden contact via telefoon en What's App

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/11/2018 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 28/11/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- vreemd relatieverloop/geen samenwonen: volgens het interview van de vrouw hadden ze een relatie sinds 2014; ze kenden elkaar als burens. Op 21/10/2015 zijn ze gehuwd, op 22/09/2016 werd de man gevangengenomen en op 10/11/2016 ontvluchtte hij Somalië. Hoewel het niet om een geheim huwelijk ging, hebben ze na het huwelijk niet samengewoond. En hoewel de man al sinds januari 2017 in België is, zegt de vrouw dat ze pas in januari 2018 iets van de man hoorde; vergist ze zich van jaartal of heeft de man een jaar niets van zich laten horen.

- onwetendheden: meneer kan tijdens zijn asielaanvraag de geboortedatum van zijn vrouw niet zeggen, enkel haar leeftijd. En hij geeft als huwelijksdatum 2016 op ipv 2015. Mevrouw geeft tijdens het interview op een heel aantal vragen geen antwoord.

- weinig bewijzen van huwelijk en relatie: aan de man werd een brief gestuurd met de vraag om bewijzen over te maken. Hij maakte geldtransfers over van maart, oktober en november 2018, foto's van hem en de vrouw (1 foto thuis genomen en de anderen geposeerd via een fotostudio), screenprints en contacten via whatsapp maar allen daterende van januari 2018 tot november 2018. Hij legt geen bewijzen voor van de relatie daterende vanaf 2014.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het erin hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, omdat de verzoekende partij geen geldige gevolgen kan trekken uit een ongeldige situatie, *in casu* een schijnhuwelijk, en bijgevolg geen legitiem belang bij dit beroep heeft.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.2 In haar synthesesmemorie benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij, door te stellen dat de eerstgenoemde geen legitiem belang zou hebben omdat aan de visumaanvraag een schijnhuwelijk ten grondslag zou liggen, een aantal zaken omdraait. De verzoekende partij geeft aan dat de kern van de zaak nu net is dat de gemachtigde na een onzorgvuldig onderzoek een beslissing tot weigering van de toekenning van het visum heeft genomen. Zij stelt dat zij wel degelijk een legitiem belang bij het beroep heeft, gelet op het feit dat het hele beslissingsproces voor kritiek vatbaar is. Ook ter terechtzitting van 9 januari 2020 herhaalt de verzoekende partij dat zij wel een legitiem belang heeft. Zij verwijst naar het betoog in haar verzoekschrift met betrekking tot het schijnhuwelijk en volhardt hierin. De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen en stelt dat de grieven tegen het schijnhuwelijk niet tot de bevoegdheid van de Raad behoren, maar tot die van de familierechtbank.

3.2.3 De Raad stelt vast dat het voorwerp van het beroep inderdaad net de beslissing uitmaakt waarin de gemachtigde oordeelt dat geen visum gezinshereniging kan worden toegekend, omdat volgens hem sprake is van een schijnhuwelijk tussen de verzoekende partij en de heer A. A., aan wie in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. In haar tweede middel voert de verzoekende partij precies aan dat de vaststellingen van de gemachtigde in dit verband steunen op een onzorgvuldig onderzoek, en dat in dit verband een schending van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht voorligt. De Raad zou dan ook op het onderzoek van dit middel vooruitlopen, door reeds op voorhand te oordelen dat de verzoekende partij geen legitiem belang heeft, omdat de visumaanvraag zou stoelen op een schijnhuwelijk. Om deze reden kan de door de verwerende partij opgeworpen exceptie dan ook niet worden aangenomen.

Op het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting met betrekking tot de bevoegdheid van de Raad in het kader van een schijnhuwelijk gaat de Raad verder nog in. Dit element werd door de verwerende partij ook niet betrokken in de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van gebrek aan belang.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3.3 Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting. De verzoekende partij voert in dit kader aan dat de bestreden beslissing na negen maanden en één dag werd betekend, dat zij nooit op de hoogte werd gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing en dat, door het verstrijken van de termijn, het visum had moeten worden afgeleverd.

4.1.2 Ter terechtzitting van 9 januari 2020 wijst de waarnemend voorzitter op het ondertussen tussengekomen arrest X. van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 20 november 2019 (C-706/18), waarin het Hof het volgende voor recht verklaart:

“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

Zij vraagt de verzoekende partij of zij, gelet op deze *in casu* relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, volhardt in haar eerste middel. De verzoekende partij geeft hierop aan niet langer in haar eerste middel te volharden. Bijgevolg moet de Raad niet verder ingaan op dit middel.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting. Tevens verwijst zij naar een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar synthesesamenvatting in dit verband het volgende uiteen:

“III.2.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.

Wel is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

Onredelijk, omdat zij kennelijk geen enkele voeling lijkt te hebben met het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij is moeten vluchten en nog minder met enige niet-westerse cultuur.

Zij interviewde ook alleen maar de verzoekende partij - haar echtgenoot in Antwerpen werd door het parket van Antwerpen nooit gehoord. Er werd hem enkel gevraagd 'bewijzen van zijn relatie' binnen te brengen. Van enige communicatie was geen sprake.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota met opmerkingen was er geen sprake van een 'doortastend' onderzoek. Het gehoor met de verzoekende partij gebeurde in gebrekkig Engels in Kampala en haar echtgenoot werd helemaal niet verhoord in België...

Als de verwerende partij het instituut van het huwelijk daadwerkelijk zo au sérieux neemt, dan zou men kunnen verwachten dat zij toch een beetje grondiger te werk gaat...

Hiervan getuigt vooreerst het eerste "argument" dat zij weergeeft:

- vreemd relatieverloop/geen samenwonen: volgens het interview van de vrouw hadden ze een relatie sinds 2014; ze kenden elkaar als burens. Op 21/10/2015 zijn ze gehuwd, op 22/09/2016 werd de man gevangengenomen en op 10/11/2016 ontvluchtte hij Somalië. Hoewel het niet om een geheim huwelijk ging, hebben ze na het huwelijk niet samengewoond. En hoewel de man al sinds januari 2017 in België is, zegt de vrouw dat ze pas in januari 2018 iets van de man hoorde; vergist ze zich van jaartal of heeft de man een jaar niets van zich laten horen.

- onwetendheden: meneer kan tijdens zijn asielaanvraag de geboortedatum van zijn vrouw niet zeggen, enkel haar leeftijd. En hij geeft als huwelijksdatum 2016 op ipv 2015. Mevrouw geeft tijdens het interview op een heel aantal vragen geen antwoord.

Deze twee argumenten zijn integraal op de kennis van data van de verzoekende partij gestoeld.

Dit is niet ernstig.

De verwerende partij lijkt bovendien zelf te beseffen dat de verzoekende partij zich wellicht van datum vergist heeft, want zij suggereert het reeds in haar beslissing.

Foto's van de huwelijksplechtigheid konden niet worden neergelegd - de verzoekende partij komt immers uit Al Shabaab-gebied waar het maken van foto's niet toegelaten is. Opnieuw doet de verwerende partij niet de minste moeite om eventjes uit haar culturele ivoren toren te stappen - wat toch noodzakelijk is als men de authenticiteit van een buitenlands huwelijk meent te kunnen nagaan...

Wel heeft de verzoekende partij (via haar echtgenoot in België) bewijzen van hun relatie neergelegd. Als het niet voldoende werd geacht, dan zou men toch kunnen verwachten dat de verzoekende partij eens gecontacteerd wordt? Een onderzoek naar de huwelijksband dient immers objectief en neutraal te

worden gevoerd. In casu lijkt het of de verwerende partij wil enkel rekening houden met elementen 'à charge'. De verwerende partij biedt hier in haar nota met opmerkingen geen enkel inhoudelijk antwoord op, nochtans is het zij die besliste het visum te weigeren – zij is immers niet verplicht om gebrekkige adviezen op te volgen!

III.2.2. Er lijkt met betrekking tot het huwelijk van de verzoekende partij ook geenszins rekening te worden gehouden met de verklaringen die haar echtgenoot deed tijdens zijn asielrelaas. Dit is niet ernstig!

Zo stelt het UNHCR (*The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) *It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.*

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij haar vluchtverhaal niet geloofd werd, gelet op het feit dat zij ‘slechts’ subsidiaire bescherming kreeg van het CGVS. Dit betekent echter niet dat het CGVS tevens haar “huwelijksband” zou in twijfel getrokken hebben en doet dus hoegenaamd geen afbreuk aan bovenvermelde UNHCR-aanbevelingen.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. “De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden” (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: “(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt” (EHRM, *F.N. en anderen t. Zweden*, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t. Frankrijk*, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!”

4.2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het tweede middel het volgende:

“Ten aanzien van de verenigde middelen

Weerlegging

1. Waar de grieven opgeworpen door verzoekende partij ten aanzien van de bestreden beslissing betrekking hebben op de motieven ingeroepen door verwerende partij in de bestreden beslissing, ter ondersteuning van haar weigering het huwelijk te erkennen op basis waarin verzoekende partij haar aanvraag tot afgifte van een visum heeft gebaseerd, herinnert verwerende partij eraan dat Uw Raad een administratief rechtscollege is, opgericht door toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat de geschillen met burgerlijke rechten als voorwerp tot de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren, en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat de geschillen met politieke rechten als voorwerp tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren behoudens de bij wet ingestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is aldus essentieel om het onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken voor de geschillen houdende burgerlijke rechten, en anderzijds, hun principiële bevoegdheid voor geschillen houdende politieke rechten, waar de wetgever van kan afwijken.

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 145 van de Grondwet het contentieux strekkende tot de wetten over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege, Uw Raad. Artikel 39/1 § 1, tweede lid van de Wet bepaalt dat : (...) Artikel 39/2, §2 van dezelfde wet, preciseert bovendien dat Uw Raad wanneer zij uitspraak doet als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Hieruit volgt dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter is beperkt tot de controle dat geen regel van objectief recht, *sensu lato*, werd miskend door de genomen beslissing in het kader van de Wet. Het komt evenmin toe aan Uw Raad zich uit te spreken over de opportuniteit van een administratieve handeling.

Hieruit volgt dat Uw Raad, in beginsel, rechtsmacht heeft, binnen voormelde grenzen, uitspraak te doen over de wettigheid van de bestreden beslissing. Dit betekent echter niet dat Uw Raad in het kader van haar bevoegdheidsonderzoek, gebonden is aan het voorwerp zoals gekwalificeerd in het beroep (*petitum*). De omstandigheid dat verzoekende partij de vernietiging vordert van een beslissing genomen krachtens de Wet impliceert niet dat Uw Raad de facto beschikt over de rechterlijke bevoegdheid hierover uitspraak te doen.

Uw Raad is dus zonder bevoegdheid voor geschillen met betrekking tot burgerlijke rechten, of voor geschillen houdende politieke rechten die de wetgever haar niet uitdrukkelijk heeft toegeschreven. Evenzo kan zij geen kennis nemen van een beroep of een middel waarvan het reële en directe voorwerp tot doel heeft uitspraak te doen over dergelijke geschillen. De verdeling van bevoegdheden tussen de hoven en rechtbanken en Uw Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende juridische vragen betrekking hebbend op een en dezelfde beslissing onderworpen dient te worden aan de beoordeling van verschillende rechters.

De vermelde verdeling van bevoegdheid kan tevens impliceren dat in de veronderstelling dat twee beslissingen genomen worden in een enkel « instrumentum », – zoals in casu, een beslissing tot weigering van visum enerzijds, en een beslissing tot niet erkenning van een huwelijksakte anderzijds – een strikt onderscheid dient plaats te vinden tussen deze twee beslissingen.

2. In onderhavig geval wordt Uw Raad gevat met een beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing tot weigering van een visum met het oog gezinshereniging, genomen in toepassing van de Wet. De motivering van deze beslissing wordt verder omschreven aan de hand van de artikelen 27, 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Verwerende partij was van mening, rekening houdende met de elementen van het dossier, « dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde [...], van toepassing is » en weigerde mitsdien het voltrokken huwelijk te erkennen en het te beschouwen alsof het het recht op gezinshereniging zou kunnen openen. Blijkt dus dat in dit geval, de motivatie van de bestreden beslissing is gebaseerd op een voorafgaande beslissing van niet erkenning van een buitenlandse authentieke akte, met uitzondering van een ander motief, zodanig dat de rechtsmacht van Uw Raad zich enkel strekt tot deze voorafgaande beslissing. Overeenkomstig de

hierboven toegelichte leer, is enkel de rechtbank van eerste aanleg bevoegd om zich hierover uit te spreken.

3. Ten overvloede, meent verwerende partij dat voor zover het middel Uw Raad uitnodigt zich in de plaats te stellen van de overheid, het middel verworpen dient te worden. Inderdaad, wanneer de appreciatie van verwerende partij niet manifest onredelijk lijkt, komt het niet toe aan Uw Raad haar appreciatie in de plaats te stellen van deze van verwerende partij.

4. (...)

5. Wanneer de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door verwerende partij, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu hebben de grieven die door verzoekende partij worden aangebracht ten aanzien van de bestreden beslissing in realiteit betrekking op de rechtsgeldigheid van de voorgebrachte huwelijksakte waarop de bewuste visumaanvraag gebaseerd is.

6. De aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat vermoedelijk op 21.10.2015 werd afgesloten. In het advies van 28.11.2018 is de procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De Procureur des Konings vermeldt in haar advies het volgende: "Onze dienst (Openbaar Ministerie) wordt nog steeds geconfronteerd met een stijging van het aantal visumaanvragen gezinshereniging van Somalische onderdanen. Naar analogie met de aanvragen ingediend door Eritreeërs, waarvoor onze dienst systematisch een onderzoek vraagt, gelet op het frauduleuze netwerk dat ontdekt werd, lijkt het erop dat het hier mogelijk om een gelijkaardig fenomeen gaat. Een aantal gemeenschappelijke punten springen in ieder geval in het oog: -net zoals bij Eritreeërs werden de meeste aanvragen ingediend te Kampala (Oeganda). - Het betreffen voornamelijk aanvragen van echtgenoten zonder kinderen, die opvallende gelijkenissen vertonen. -de echtgenoten leerden elkaar kennen vlak voor het huwelijk. - de echtgenoot/echtgenote vlucht uit het land van herkomst kort na het huwelijk. - De echtgenoten hebben elkaar al enige tijd niet meer gezien (vaak zelfs jaren). - er is steeds overeenstemming met de asielaanvraag waarin de echtgenoot/echtgenote wordt vermeld."

Bijgevolg meldt het advies van de Procureur des Konings dat er enkel door doortastend interview van de aanvrager en bijkomend onderzoek in België het al dan niet bonafide karakter van de aanvraag gezinshereniging kan worden aangetoond.

Opvallend in dit dossier is dat het verhaal van de echtgenoot van verzoekende partij niet geloofd werd, maar gelet op de gebeurtenissen in Somalië werd hem op 06.10.2017 het statuut van subsidiaire beschermde toegekend.

Betreffende het interview op de Belgische ambassade vermeldt het voornoemde advies het volgende: "- De relatie startte ergens midden 2014; -Betrokkenen komen uit dezelfde buurt. -Huwelijk op 21.10.2015 met een kleine ceremonie voor beide families (11 aanwezigen). -Bruidsschat werd nooit betaald. -Er zijn geen foto's beschikbaar van het huwelijk. -De echtgenoten hebben na het huwelijk NOOIT samengewoond. - De vrouw verklaart dat ze haar man het laatst zag op 22.09.2016 toen hij werd gevangengenomen. De vrouw weet niet wanneer hij het land verliet maar zegt dat hij haar apps eind januari 2018 opnieuw contacteerde? - Betrokkenen houden contact via telefoon en What's App."

Op basis van deze elementen kan terecht besloten worden dat deze situatie vermoedelijk gaat om een schijnhuwelijk dat enkel tot doel heeft om een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te verkrijgen. Op basis van deze argumenten kon verwerende partij terecht toepassing maken van het artikel 21 WIPR houdende de exceptie van openbare orde.

7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 10, §1, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij beroept zich eveneens op artikel 18 WIPR, artikel 21 WIPR en artikel 146bis BW.

Artikel 10 Vreemdelingenwet bepaalt dat: (...)

Verwerende partij kan enkel vaststellen dat de argumentering die door verzoekende partij wordt ontwikkeld enkel beoogt om Uw Raad uit te nodigen zich uit te spreken over de geldigheid van de

beslissing van verwerende partij. Deze discussie behoort echter niet tot de bevoegdheid van Uw Raad omwille van het hiervoor uiteengezette betoog.

8. (...)

9. *Het beroep is ongegrond.*"

4.2.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu diende de verzoekende partij op 11 maart 2018 een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer A. A., met wie zij op 21 oktober 2015 een huwelijk zou hebben afgesloten. Op 10 december 2018 weigert de gemachtigde om het visum toe te kennen. Hij beroept zich hiervoor op de artikelen 27, 18 en 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Hij weigert in de bestreden beslissing het huwelijk te erkennen, waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent en het visum derhalve wordt geweigerd.

De verzoekende partij voert aan dat het niet ter discussie staat dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 van het WIPR geen sprake is en dat de gemachtigde dus terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet. Dat van dit artikel toepassing moest worden gemaakt, staat volgens de verzoekende partij dus evenmin ter discussie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een uitgebreid betoog voert over het voormelde artikel 12bis, §§ 5 en 6 enerzijds en de artikelen 30 en 27 van het WIPR anderzijds, en dit in het licht van de al dan niet bevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. Dit betoog is terug te vinden onder de hoofding "*Met betrekking tot de ontvankelijkheid*" van het verzoekschrift en heeft betrekking op de ontvankelijkheid van het tweede middel. De Raad benadrukt nogmaals dat de middelen worden beoordeeld zoals deze zijn opgenomen in de synthesesamenvatting, maar dat de ontvankelijkheid van de middelen op basis van het verzoekschrift wordt beoordeeld. De uiteenzetting van de verzoekende partij luidt als volgt:

"II.1. De verwerende partij zal ongetwijfeld opwerpen dat de Raad onbevoegd is, aangezien dit een discussie betreft omtrent de geldigheid van het huwelijk, waarover burgerlijke rechtbanken dienen te oordelen.

Dit klopt echter niet.

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift immers geenszins om het huwelijk van haar en haar echtgenoot te erkennen.

Wel verzoekt zij de Raad een uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §§5 en §6 Vreemdelingenwet.

II.2. De verzoekende partij kan voor de burgerlijke rechtbank immers geen procedure met betrekking tot haar huwelijk opstarten aangezien haar huwelijksdocument niet werd gelegaliseerd.

Het huwelijksdocument kan niet worden gelegaliseerd aangezien België de Somalische regering niet erkent. Dit is dus buiten de wil van de verzoekende partij om en kan haar dus onmogelijk worden verweten.

Het WIPR voorziet in welke omstandigheden een huwelijksdocument kan worden erkend.

Cf. art. 30 WIPR: (...)

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet- gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Evenmin bevat het burgerlijk recht ergens een basis om een loutere huwelijksband te erkennen, zonder ondersteunend document.

Het vreemdelingenrecht bevat met artikel 12bis, §5 en §6 VW echter wel een basis om de huwelijksband te onderzoeken als de vreemdeling in kwestie niet in staat is officiële documenten voor te leggen. Het was immers de wil van de wetgever dat een vreemdeling niet belemmerd zou worden in zijn recht op gezinshereniging, louter en alleen omdat hij niet over officiële (lees: gelegaliseerde) documenten beschikt: (...)

In casu was de verzoekende partij inderdaad niet in staat om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (geciteerd sub II.2.) voor te leggen.

Dergelijke bepaling zou overbodig zijn mocht het burgerlijk recht in een oplossing voorzien, quod non in casu. Er valt in het burgerlijk recht dan ook geen enkel vonnis terug te vinden dat een loutere huwelijksband erkent. Neen, het burgerlijk recht erkent buitenlandse huwelijksakten (en bij deze erkenning wordt soms de huwelijksband onderzocht ten einde zeker te zijn dat het geen schijnhuwelijk betreft).

Aldus moet de Raad tevens dit onderzoek aan een toetsing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur onderwerpen. Zoniet dreigt aldaar voor de verwerende partij een speeltuin te ontstaan, die onstnaapt aan elk rechterlijk toezicht.

De thans bestreden beslissing geeft alvast de indruk dat de verwerende partij er niet voor terugdienst om éénder welk motief te gebruiken -inpertinent en bij wijlen zelfs ronduit racistisch - ten einde haar "onderzoek" te kunnen onderbouwen.

Dit is uiteraard ontoelaatbaar.

Het verzoekschrift is dus, ook wat het tweede middel ten gronde betreft, wel degelijk ontvankelijk."

In haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting van 9 januari 2020 betwist de verwerende partij de rechtsmacht van de Raad om zich uit te spreken over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij, van Somalische nationaliteit, een visumaanvraag indiende om haar echtgenoot in België, eveneens van Somalische nationaliteit, te vervoegen, en dat deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 21 oktober 2015 werd gesloten. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar artikel 27 van het WIPR, dat luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)

Hierop citeert de gemachtigde artikel 18 van het WIPR, dat betrekking heeft op wetsontduiking, en artikel 21 van het WIPR, dat de openbare orde-exceptie betreft en luidt als volgt: *“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.*

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Vervolgens stelt de gemachtigde dat een huwelijk in de zin van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde, somt hij verschillende elementen op die blijken uit het administratief dossier en uit een advies van de procureur des Konings van 28 november 2018, wijst hij erop dat elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaalprivaatrechtelijke openbare orde een huwelijk kan weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor een van de echtgenoten te verkrijgen, en weigert hij *“derhalve”* het huwelijk in kwestie te erkennen.

Zoals de verzoekende partij in haar synthesesmemorie terecht aangeeft, staat niet ter discussie dat *in casu* geen sprake is van een legaliseerd document in de zin van artikel 30 van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. (...)

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Dit blijkt weliswaar niet uit de bestreden beslissing, die in het geheel niet verwijst naar enige akte (gelegaliseerd of niet), maar slechts naar *“een huwelijk dat op 21/10/2015 werd afgesloten”*. Dit blijkt echter wel uit het administratief dossier. Zo worden op een stuk overgemaakt door de Belgische ambassade te Addis Abeba de verschillende documenten opgesomd die in het kader van de visumaanvraag werden voorgelegd. Hierop wordt bij het huwelijksattest aangegeven dat het niet gelegaliseerd is en een document afkomstig uit Somalië betreft. Het betrokken stuk vermeldt als commentaar dat alle Somalische documenten niet-controleerbaar zijn, dat de stempels ingescand zijn en dat de documenten niet gelegaliseerd zijn. Ook in het negatief advies van de procureur des Konings te Antwerpen van 28 november 2018 wordt aangegeven dat *“Buitenlandse Zaken en de consulaten”* geen documenten uit Somalië meer legaliseren, omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon. Het kan dan ook niet worden betwist dat het huwelijkscertificaat, dat op 29 oktober 2015 zou zijn opgesteld door de Hamar Wayne District Court te Mogadishu en waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij en de heer A. A. op 21 oktober 2015 volgens de islamitische wet zijn getrouwd, niet gelegaliseerd is.

Uit artikel 30, § 1, eerste lid van het WIPR blijkt uitdrukkelijk dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd. Zoals ook de omzendbrief van 14 januari 2015 houdende instructies inzake legalisatie en onderzoek van vreemde documenten (BS 22 januari 2015) in zijn punt 3.1. stelt, is de legalisatie aldus een noodzakelijke (maar geen voldoende) voorwaarde om een buitenlandse authentieke akte in België te aanvaarden. De

gemachtigde zet in de bestreden beslissing niet uiteen op grond waarvan hij meent dat hij, gelet op het bepaalde in artikel 30, § 1, eerste lid van het WIPR en het bepaalde in artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR, zou kunnen overgaan tot de al dan niet erkenning van een niet-gelegaliseerde authentieke akte. Daarnaast geeft hij in de bestreden beslissing ook niet aan op welke manier uit de door hem geciteerde bepalingen van het WIPR zou blijken dat hij kan overgaan tot de al dan niet erkenning van een loutere huwelijksband, zonder ondersteunend document.

Zoals de verzoekende partij in haar uiteenzetting ook terecht aangeeft, bevat het vreemdelingenrecht met artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet wel een basis om de huwelijksband te onderzoeken als de vreemdeling in kwestie niet in staat is officiële documenten voor te leggen. Zij geeft aan dat het immers de wil van de wetgever was dat een vreemdeling niet zou worden belemmerd in zijn recht op gezinshereniging, louter en alleen omdat hij niet over officiële (lees: gelegaliseerde) documenten beschikt.

Het voormelde artikel 12bis, §§ 5 en 6 luidt als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Het *in casu* relevante artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing ook verwijst, luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)”

In casu stelt de verzoekende partij een familielid te zijn van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór deze het Rijk betrad, en kan zij geen officiële documenten overleggen die aantonen dat zij voldoet aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. Bijgevolg zijn de voormelde paragrafen van artikel 12bis van de vreemdelingenwet op haar van toepassing.

De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het betrokken artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, verhindert niet dat het onderzoek dat de gemachtigde heeft gevoerd, kan worden beschouwd als een onderzoek in het kader van dit artikel.

De verzoekende partij geeft uitdrukkelijk aan dat zij de Raad verzoekt om uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform het voormelde artikel 12bis, §§ 5 en 6. Zij kan dan ook gevolgd worden dat *in casu* niet de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en aldus desgevallend de vraag of sprake is van een schijnhuwelijk aan de orde is. Bijgevolg kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet voorhouden dat het tweede middel van de verzoekende partij hierop gericht zou zijn, en doet de vraag naar de bevoegdheid van de Raad in dit verband niet ter zake. De Raad moet hierop dan ook niet verder ingaan. Het kan niet worden betwist dat de Raad bevoegd is om na te gaan of de gemachtigde het voormelde onderzoek op basis van de betrokken bepalingen van de vreemdelingenwet op een zorgvuldige wijze heeft gevoerd, en of de motivering in dit verband geen schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht. Het tweede middel van de verzoekende partij, dat hierop precies betrekking heeft, is dan ook ontvankelijk.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk is gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond, en dat hij kennelijk geen enkele voeling lijkt te hebben met het feit dat haar echtgenoot is moeten vluchten en nog minder met enige niet-westerse cultuur. Zij benadrukt in dit verband dat de gemachtigde enkel de verzoekende partij interviewde, maar dat haar echtgenoot in Antwerpen door het parket van Antwerpen nooit werd gehoord. Zij stelt dat hem enkel werd gevraagd "*bewijzen van zijn relatie*" binnen te brengen, maar dat van enige communicatie geen sprake was. Zij voert aan dat er geen sprake was van een doortastend onderzoek, dat haar gehoor in gebrekkig Engels gebeurde in Kampala en dat haar echtgenoot helemaal niet werd verhoord in België. Vervolgens gaat zij in op twee concrete elementen die in de bestreden beslissing worden vermeld, met name betreffende het "*vreemd relatieverloop/geen samenwonen*" en met betrekking tot "*onwetendheden*", en stelt dat deze twee argumenten integraal zijn gestoeld op de kennis van data van de verzoekende partij, hetgeen volgens haar niet ernstig is. Zij geeft aan dat de gemachtigde zelf lijkt te beseffen dat de verzoekende partij zich wellicht van datum heeft vergist, want dat hij dit reeds in zijn beslissing suggereert. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij, via haar echtgenoot in België, bewijzen van de relatie heeft neergelegd, dat men kan verwachten dat zij eens gecontacteerd wordt, als dit niet voldoende werd geacht, dat een onderzoek naar de huwelijksband objectief en neutraal moet worden gevoerd, en dat het *in casu* lijkt alsof de gemachtigde enkel rekening wil houden met elementen '*à charge*'. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat het niet ernstig is dat met betrekking tot het huwelijk van de verzoekende partij geenszins rekening lijkt te zijn gehouden met de verklaringen die haar echtgenoot deed tijdens zijn asielrelaas, waarna zij citeert uit de aanbevelingen van het UNHCR van januari 2018 met betrekking tot gezinshereniging van vluchtelingen en anderen die nood hebben aan internationale bescherming. Er wordt hierin aangegeven dat het aangewezen lijkt om van hen te verwachten dat zij hun identiteit en/of familiebanden aannemelijk maken eerder dan bewijzen en om hun het voordeel van de twijfel te geven. De verzoekende partij stelt dat zij de indruk heeft dat zij het "*nadeel*" van de twijfel krijgt, in weerwil van de voormelde aanbevelingen. Zij voert aan dat de gemachtigde het asioldossier van haar echtgenoot had kunnen raadplegen, want dat deze steeds consequent heeft verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is. Daarnaast wijst zij nog erop dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgens haar de plicht volgt om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure. De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat het vluchtverhaal van de echtgenoot niet werd geloofd, gelet op het feit dat zij "*slechts*" subsidiaire beschermingsstatus kreeg van de commissaris-generaal. Volgens de verzoekende partij betekent dit niet dat de commissaris-generaal tevens haar huwelijksband in twijfel zou hebben getrokken en doet dit dus hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde UNHCR-aanbevelingen. Daarna gaat de verzoekende partij nog in op een aantal concrete arresten van het EHRM en besluit zij dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en dat de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet manifest werden geschonden.

Uit het hoger geciteerde artikel 12bis, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascadesysteem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) (hierna: de omzendbrief van 17 juni 2009), wordt het volgende gesteld:

“Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Met betrekking tot het begrip ‘andere geldige bewijzen’ voorzien in artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet, bepaalt de omzendbrief van 17 juni 2009 het volgende:

“a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de “andere bewijzen”

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan “andere bewijzen” die “geldig” moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de “andere bewijzen” wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “andere bewijzen” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als “andere geldige bewijzen” van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de “andere bewijzen” al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van “andere bewijzen”

1) (...)

2) “Andere bewijzen” van de huwelijksband of het partnerschap

De “andere bewijzen” van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;

- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz. "

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 69). Het voormelde artikel 11, tweede lid luidt als volgt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In zijn arrest *E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* (C-635/17) van 13 maart 2019 stelt het Hof met betrekking tot artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn het volgende:

"60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". (...)

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe

hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen."

De Raad merkt op dat het voormelde arrest dateert van 13 maart 2019 en aldus van na de bestreden beslissing van 10 december 2018. De nationale rechter moet echter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21). Bijgevolg is ook de rechtspraak van het Hof die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing ten zeerste relevant.

In casu stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat uit het administratief dossier blijkt dat enkel de verzoekende partij werd geïnterviewd, met name op 31 oktober 2018 op de Belgische ambassade te Addis Abeba (en dus niet in Kampala (Oeganda), zoals de verzoekende partij in haar synthesememorie stelt). Tot een onderhoud met de echtgenoot van de verzoekende partij, zijnde de vreemdeling die wordt vervoegd, werd aldus niet overgegaan, zoals de verzoekende partij ook terecht aanvoert. Blijkens de bestreden beslissing wordt enkel rekening gehouden met de verklaringen die de echtgenoot van de verzoekende partij tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming aflegde, en is tevens sprake van een brief waarin hem werd gevraagd bewijzen over te maken.

De gemachtigde verwijst naar een aantal elementen die blijken uit enerzijds de verklaringen van de echtgenoot van de verzoekende partij en anderzijds de verklaringen van de verzoekende partij, en stelt vervolgens dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van deze elementen besloot om op 9 november 2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar een aantal elementen die de procureur des Konings in zijn advies van 28 november 2018 heeft opgenomen, en baseert hij hierop zijn weigering van het visum.

Volgens de bestreden beslissing verklaarde de echtgenoot van de verzoekende partij, die op 1 december 2017 uit Somalië was vertrokken en op 8 januari 2017 in België aankwam, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij op 22 september 2016 werd gevangen genomen en 49 dagen werd vastgehouden. Hij zou echter hebben gesteld gehuwd te zijn op 21 oktober 2016, hetzij vlak voor zijn vertrek. Tevens wordt vermeld dat hij de geboortedatum van zijn vrouw niet kon zeggen, enkel haar leeftijd, en wordt benadrukt dat hij als huwelijksdatum 2016 in plaats van 2015 gaf.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat uit het "asiel dossier" van haar echtgenoot blijkt dat deze steeds consequent heeft verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij op 3 februari 2017 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde vanaf 22 september 2016 voor 49 dagen te zijn vastgehouden (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 1). Tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op dezelfde dag verklaarde de verzoekende

partij in het kader van vraag 15a een religieus huwelijk te hebben gesloten met M. M. D. (dit is de verzoekende partij). De echtgenoot van de verzoekende partij verklaarde verder dat de verbintenis op "21.10.2016" te A. (Somalië) plaatsvond en gaf de namen van de ouders van de verzoekende partij op. Als document afgeleverd na de inhuldiging van het huwelijk vermeldt de heer A. A. een document gemaakt en afgegeven door de "*sheikh*", dat zich nog in Somalië zou bevinden. Vervolgens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 6 oktober 2017 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het feitenrelaas het volgende aangaf: "*Op 21 oktober 2015 huwde u M(...) M(...) D(...).*" In de voormelde beslissing van 6 oktober 2017 stelt de commissaris-generaal verder vast dat de heer A. A. zijn moeder en zijn echtgenote (de verzoekende partij) gewoon in zijn dorp achterliet. De afkomst van de heer A. A. uit het dorp A. (het betreft hetzelfde dorp als het dorp waar het religieus huwelijk zou hebben plaatsgevonden) wordt door de commissaris-generaal uitdrukkelijk geloofwaardig geacht.

Zoals hoger reeds aangegeven, wordt in de bestreden beslissing ervan uitgegaan dat het huwelijk op 21 oktober 2015 werd gesloten. Dit is de datum die voorkomt op het voorgelegde (niet-gelegaliseerde) stuk en is ook de datum die door de verzoekende partij tijdens haar interview wordt opgegeven. Al wordt niet betwist dat ook de echtgenoot van de verzoekende partij steeds melding heeft gemaakt van een huwelijk op 21 oktober, de gemachtigde beschouwt het een onwetendheid dat de heer A. A. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming als jaartal 2016 in plaats van 2015 zou hebben opgegeven. Uit het bovenstaande is weliswaar gebleken dat op het verslag van het gehoor van 3 februari 2017 als jaartal inderdaad 2016 werd genoteerd, maar in het feitenrelaas van de beslissing van de commissaris-generaal van 6 oktober 2017 wordt voor het huwelijk met de verzoekende partij uitdrukkelijk het jaar 2015 weerhouden. De Raad benadrukt dat dit feitenrelaas blijkens de voormelde beslissing gebaseerd is op de "*opeenvolgende verklaringen*" van de echtgenoot van de verzoekende partij. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de heer A. A. als huwelijksdatum 2016 in plaats van 2015 geeft, is dan ook gestoeld op een onvolledige lezing van het administratief dossier. Bijgevolg maakt dit geen deugdelijk motief uit en kan dit niet overeind blijven.

Daarnaast kan de verzoekende partij gevolgd worden dat de gemachtigde haar en haar echtgenoot eerder het "*nadeel van de twijfel*" geeft, hetgeen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (en bijkomend van de aanbevelingen van het UNHCR) niet als zorgvuldig en redelijk kan worden beschouwd.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar meerdere verklaringen van de verzoekende partij in het kader van het interview van 31 oktober 2018, zoals het gegeven dat de relatie ergens midden 2014 startte, dat zij en haar echtgenoot uit dezelfde buurt kwamen en de manier waarop het afsluiten van het huwelijk is verlopen, maar blijkt niet dat aan de echtgenoot de kans is gegeven om in dit verband verklaringen af te leggen. Zoals hoger reeds aangegeven, maakt de gemachtigde in de bestreden beslissing immers slechts gebruik van twee bronnen van informatie die uitgaan van de heer A. A. Enerzijds betreft het de verklaringen van de heer A. A. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, maar het blijkt niet dat in dit kader meer informatie werd gevraagd dan de hoger weergegeven informatie uit vraag 15a van het gehoor van 3 februari 2017. Anderzijds wordt verwezen naar een brief waarin aan de heer A. A. werd gevraagd om "*bewijzen*" over te maken. Het is voor de Raad echter niet mogelijk om na te gaan wat in deze brief precies aan de echtgenoot van de verzoekende partij werd gevraagd, aangezien noch de brief zelf noch de stukken die de heer A. A. blijkens de bestreden beslissing in antwoord op deze brief zou hebben voorgelegd, zich in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij betwist in haar synthesesmemorie op zich niet dat haar echtgenoot werd gevraagd om "*bewijzen van zijn relatie*" binnen te brengen, noch dat zij de stukken heeft voorgelegd die in de bestreden beslissing in dit verband worden opgesomd. Het betreft stukken die alle dateren van 2018, en tevens foto's van de heer A. A. en de verzoekende partij. De gemachtigde stelt dat geen bewijzen werden voorgelegd van de relatie daterende vanaf 2014. Aangezien het administratief dossier wat deze brief en de aangehaalde stukken betreft, onvolledig is, is het voor de Raad niet mogelijk na te gaan of de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door aan de echtgenoot van de verzoekende partij "*enkel [te vragen] bewijzen van zijn relatie*" binnen te brengen. De gemachtigde lijkt aan de echtgenoot van de verzoekende partij te verwijten geen bewijzen van de relatie "*daterende vanaf 2014*" te hebben voorgelegd, maar uit niets blijkt dat de gemachtigde aan de heer A. A. bewijzen met betrekking tot de relatie vanaf het begin ervan tot op het (onbekende) moment van het verzenden van de brief heeft gevraagd, en niet louter bewijzen van de (huidige) relatie. Aangezien het bestuur de voormelde determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december

1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Bijgevolg is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de gemachtigde zijn onderzoek op een degelijke en correcte manier heeft gevoerd, onder meer door te onderzoeken op welke vlakken de verklaringen van de beide partners (echtgenoten) gelijklopend zijn. In deze omstandigheden is het voor de Raad bijgevolg ook niet mogelijk om na te gaan of de opgenomen motivering aangaande *“weinig bewijzen van huwelijk en relatie”* wel overeind kan blijven.

In de motivering met betrekking tot *“vreemd relatieverloop/geen samenwonen”* wijst de gemachtigde erop dat de verzoekende partij verklaarde dat ze pas in januari 2018 iets van haar man hoorde, terwijl deze al sinds januari 2017 in België is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit tijdens haar interview van 31 oktober 2018 inderdaad heeft verklaard. In haar synthesesamenvatting voert de verzoekende partij aan dat dit argument integraal is gestoeld op de kennis van data van de verzoekende partij en dat dit niet ernstig is. Zij voegt toe dat de gemachtigde bovendien zelf lijkt te beseffen dat zij zich wellicht van datum heeft vergist, aangezien hij dit reeds in zijn beslissing suggereert. De Raad stelt vast dat de gemachtigde, nadat hij heeft gewezen op het verblijf van de man sinds januari 2017 en het verklaarde hernieuwde contact sinds januari 2018, zich enkel de vraag stelt of de verzoekende partij zich van jaartal vergist of dat de man een jaar niets van zich heeft laten horen. De Raad kan dan ook slechts samen met de verzoekende partij vaststellen dat de gemachtigde zelf uitdrukkelijk ruimte laat voor de mogelijkheid dat sprake is van een loutere vergissing van de verzoekende partij. Enige concrete conclusie trekt hij echter niet uit de betrokken vaststelling. In deze omstandigheden kan dan ook niet worden aangenomen dat deze vaststelling daadwerkelijk onderbouwt dat sprake is van een *“vreemd relatieverloop”*. Ook in deze mate kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

Naast de vaststelling dat niet blijkt dat de gemachtigde de echtgenoot van de verzoekende partij afdoende de kans heeft gegeven om specifieke verklaringen omtrent de relatie en het huwelijk af te leggen en bewijzen van het gehele verloop van de relatie voor te leggen, blijkt ook niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de verklaringen van de echtgenoot van de verzoekende partij van 3 februari 2017 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming die overeenkomen met de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar interview op 31 oktober 2018. Hij wijst immers enkel op de discrepanties. Het blijkt niet waarom het in het kader van een zorgvuldig onderzoek niet relevant zou zijn dat beide echtgenoten onder meer elk op verschillende tijdstippen hebben verklaard dat zij uit A. komen (waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de commissaris-generaal de afkomst van de heer A. A. uit A. uitdrukkelijk als geloofwaardig heeft beoordeeld), dat zij beiden vermelden dat de heer A. A. landbouwer was en zijn vader, die ook landbouwer was, een boerderij/veld had, dat het huwelijk in A. plaatsvond, dat zij met betrekking tot de inhuldiging van het huwelijk beiden naar een sjeik verwijzen, dat zij de namen van elkaars ouders kennen en dat de verzoekende partij de sterfdatum van de vader van haar echtgenoot kent. De Raad benadrukt dat het niet aan hem is om de waarde en het belang van deze elementen in het licht van het door de gemachtigde te voeren onderzoek in diens plaats te beoordelen, maar hij kan wel vaststellen dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het gegeven dat bepaalde verklaringen met elkaar overeenstemmen. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat het onderzoek naar de huwelijksband objectief en neutraal moet worden gevoerd, maar dat het lijkt alsof de gemachtigde enkel rekening wil houden met elementen *‘à charge’*.

Gelet op het bovenstaande moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing op meerdere vlakken niet overeind kan blijven, en dat het onderzoek op meerdere vlakken op een onzorgvuldige en niet redelijke manier en bijgevolg in strijd met artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet werd gevoerd. Daarnaast kan de Raad op bepaalde vlakken zijn wettigheidstoetsing niet uitvoeren, zodat ook in dit verband moet worden aangenomen dat de betrokken motivering niet overeind kan blijven.

De Raad kan niet in de plaats van de gemachtigde oordelen dat de bestreden beslissing nog overeind kan blijven zonder de door een motiverings- en/of zorgvuldigheidsgebrek aangetaste motieven met betrekking tot *“onwetendheden”*, *“weinig bewijzen van huwelijk en relatie”* en *“vreemd relatieverloop/geen samenwonen”*, elk op zichzelf of samen genomen. Deze vaststelling volstaat reeds om de bestreden beslissing te vernietigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de toepassing van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst de verwerende partij meermaals naar het advies van de procureur des Konings van 28 november 2018. In de mate dat zij verwijst naar elementen van dit advies die niet in de bestreden beslissing werden opgenomen, stelt de Raad vast dat haar betoog een *a posteriori*-motivering is. Deze kan de vastgestelde motiverings- en zorgvuldigheidsgebreken niet herstellen. In de mate dat zij verwijst naar elementen van dit advies die wel in de bestreden beslissing werden opgenomen, wijst de Raad erop dat uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat deze beslissing moet worden vernietigd.

Ten slotte stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat in dit dossier opvallend is dat het verhaal van de echtgenoot van de verzoekende partij niet werd geloofd, maar dat hem, gelet op de gebeurtenissen in Somalië, op 6 oktober 2017 het statuut van subsidiair beschermde werd toegekend. Vooreerst merkt de Raad ook in dit verband op dat dit een *a posteriori*-motivering uitmaakt. Bovendien stelt de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting terecht dat het gegeven dat het vluchtverhaal van de echtgenoot niet werd geloofd, niet betekent dat de commissaris-generaal tevens haar huwelijksband in twijfel zou hebben getrokken. Dit blijkt op geen enkele manier uit de voormelde beslissing van 6 oktober 2017, waarin wordt verwezen naar het huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer A. A. en naar de aanwezigheid van de verzoekende partij in het dorp. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing slechts uitdrukkelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de heer A. A. ingeroepen vertrekmotieven. Hij geeft verder aan dat de subsidiaire bescherming wordt toegekend, rekening houdend met de actuele situatie in de regio van herkomst van de heer A. A., omdat de volgende elementen uitdrukkelijk wel geloofwaardig worden geacht: diens afkomst uit het dorp A. in het district Q. in de provincie L. in Zuid- en Centraal-Somalië, diens positie en situatie in het land, diens hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Bijkomend en ten overvloede wijst de Raad nog op het volgende.

In de motivering aangaande "*onwetendheden*" wordt in de bestreden beslissing tevens gewezen op een andere onwetendheid, met name dat de echtgenoot van de verzoekende partij de geboortedatum van zijn vrouw niet kon zeggen, enkel haar leeftijd. Uit het voormelde gehoor van 3 februari 2017 blijkt inderdaad dat de heer A. A. op de vraag naar de geboortedatum van zijn partner enkel haar leeftijd antwoordde, met name "*21 jaar*". De Raad stelt op basis van de gegevens van het administratief dossier echter vast dat dit wel degelijk de leeftijd is die de verzoekende partij later dat jaar ook zou bereiken. Met betrekking tot de derde "*onwetendheid*", met name de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens het interview op een heel aantal vragen geen antwoord gaf, stelt de Raad vast dat uit het verslag van het interview van 31 oktober 2018 inderdaad blijkt dat op een aantal vragen geen antwoord werd gegeven. Het betreft onder meer een vraag over trouwringen, huwelijksgeschenken en de huwelijksreis. De bestreden beslissing beperkt zich echter tot de algemene stelling dat op "*een heel aantal*" vragen geen antwoord werd gegeven, zonder zelfs aan te geven om welke vragen het gaat. Ook blijkt nergens in welke mate het gebrek aan antwoord op deze vragen zou doorwegen ten aanzien van de vragen die wel werden beantwoord en tot de andere gegevens die blijken uit het administratief dossier.

In de motivering aangaande "*vreemd relatieverloop/geen samenwonen*" wijst de gemachtigde op het gebrek aan samenwonen tussen het afsluiten van het huwelijk op 21 oktober 2015 en de vlucht uit Somalië van de echtgenoot van de verzoekende partij op 10 november 2016. De gemachtigde beperkt zich echter tot de vaststelling zonder meer dat de echtgenoten na het huwelijk niet hebben samengewoond. Op geen enkele manier blijkt echter dat werd rekening gehouden met de individuele en de culturele situatie van de betrokkenen.

4.3 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek. Bovendien moet de bestreden beslissing ook worden vernietigd, aangezien de Raad zijn wettigheidstoetsing in de aangegeven mate niet heeft kunnen doorvoeren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 houdende de weigering van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE